

सम्पादकीय

तिलोत्तमा गोल्डकपको औचित्य स्थापित गरौं

नेपाली खेल जगतको पूरानो र प्रतिष्ठित तिलोत्तमा गोल्डकप फुटबल प्रतियोगिताको २३औँ संस्करणमा उत्साह देखिन सकेन् । चैत ९ गतेदेखि १६ गतेसम्म भएको प्रतियोगितामा प्रतिष्ठित राष्ट्रिय टिम आउन रूची देखाएनन्, दर्शकको रोजाइमा पनि पर्न नसक्दा प्रतियोगिताको औचित्यमै प्रश्न उठेको छ ।

खेलकुदले समाजमा आशा र उत्साह जगाउँछ । खेलाडी र दर्शकलाई अनुशासन र मर्यादामा बस्न सिकाउँछ । पछिल्ला वर्ष खेल पर्यटनको संभावना बढ्दै गएकाले तिलोत्तमा गोल्डकपमार्फत् बुटवलमा खेल पर्यटन प्रवर्द्धन गर्न सकिने संभावनालाई पटकै चासो देखाइएन् । तिलोत्तमा गोल्डकप बुटवलको प्रतिष्ठा हो, बुटवलको गौरव हो । बुटवलसँग जोडिएको यो प्रतियोगितालाई उप-महानगरपालिकाले बिगतदेखि नै अपनत्व लिएर सफल पार्न सहयोग गर्दै आएको भए पनि आयोजक रूपन्देही फुटबल संघले प्रतियोगितालाई भव्य पार्न यसपाली चुकेको छ । प्रतियोगिता सञ्चालन गर्ने जिम्मेवारी विगतदेखि नै रूपन्देही जिल्ला फुटबल संघले लिएकोले यो प्रतियोगिताको व्यवस्थापन गर्न फुटबल संघ किन चुक्यो ? उप-महानगरपालिकासहित विभिन्न व्यापारिक र औद्योगिक प्रतिष्ठान प्रतियोगिताको लागत व्यवस्थापनमा सहभागी भएकाले आर्थिक समस्या पनि थिएन । गोल्डकपका लागि उप-महानगरपालिकाले ४० लाख रुपैयाँ बजेट विनियोजन गरेको छ ।

अरू व्यापारिक प्रतिष्ठानले दिएको पैसा पनि पारदर्शी हुनुपर्छ । आम्दानी र खर्च सार्वजनिक गरेर आयोजनकले आफूलाई पारदर्शी बनाउनुपर्छ । पैसाको व्यवस्थापन एउटा पाटो हो, अर्को पाटो प्रतियोगितामा कस्ता टिम सहभागी हुन्छन् र दर्शकको उत्साह कतिको हुन्छ भन्ने महत्वपूर्ण हुन्छ ।

तिलोत्तमा गोल्डकपको इतिहास स्वर्णीम छ, यही प्रतियोगिताबाट नै यहाँबाट धेरै आशालाग्दा खेलाडी उत्पादन भए । प्रतियोगिताको गौरवमय विगत जतिबेलासम्म जोगिनसक्छ, वर्तमानमा पनि यो प्रतियोगितालाई भव्य बनाउन अहोरात्र खटेर नतिजा निकाल्न सकिन्छ । फितलो प्रतियोगिता आयोजना गरेको र आयोजकले गौरवमय विगतलाई धुतीसाल बनाएको छ । अब कमजोरी समीक्षा गरी प्रतियोगितालाई भव्य बनाउने गरी योजना बनाउनुपर्छ ।

बुटवलको पहिचान र प्रतिष्ठा जोडिएको प्रतियोगितालाई भव्य बनाउन उप-महानगरपालिकाले पनि मिहिन ढंगले चासो दिनुपर्छ । बजेट विनियोजन गरेर प्रतियोगितालाई सफल बनाउन सहयोग गरेको उपमहानगरपालिकाले अब बजेट मात्रै होइन, बदलिंदो परिवेशलाई छ्याल गरेर प्रतियोगिता भव्य बनाउन आयोजकले ध्यान दिएका छन् कि छैनन् भनेर निगरानी गर्न सक्छ । उपमहानगरपालिकाको खेलकुद विकास समिति क्रियाशिल रहेकोले त्यही समितिले अनुगमन र मार्गनिर्देशन गर्न सक्छ ।

बुटवलको पहिचान र प्रतिष्ठा जोडिएको प्रतियोगितालाई भव्य बनाउन उप-महानगरपालिकाले पनि मिहिन ढंगले चासो दिनुपर्छ ।

बुटवलको पहिचान र प्रतिष्ठा जोडिएको प्रतियोगितालाई भव्य बनाउन उप-महानगरपालिकाले पनि मिहिन ढंगले चासो दिनुपर्छ ।

नेप्से परिसूचक २९ अङ्कले बढ्यो

काठमाडौँ । यो साता कारोबारको पहिलो दिन आइतबार नेपाल स्टक एक्सचेञ्जमा एक दशमलव ११ प्रतिशतको वृद्धि देखिएको छ । नेपाल स्टक एक्सचेञ्ज (नेप्से) परिसूचक २९ दशमलव ८२ अङ्कले बढेर दुई हजार छ सय ९३ दशमलव १२ को बिन्दुमा कायम भएको हो ।

तीन सय २३ कम्पनीको एक करोड ५५ लाख ७२ हजार आठ सय ६२ किता शेयर ७६ हजार तीन सय ५४ पटक खरिदबिक्री हुँदा रु सात अर्ब ५६ करोड ८२ लाख २६ हजार एक सय ९७ बराबरको कारोबार भएको नेप्सेले जनाएको छ ।

म्युचुअल फण्ड उप-समूहको उपसूचक शून्य दशमलव १५ र व्यापार समूह शून्य दशमलव २६ प्रतिशतले घटेको छ भने अरू सबै समूहको उपसूचक बढेको छ । कारोबारमा वित्त समूह दुई दशमलव शून्य एक, लगानी दुई दशमलव १८ र अन्य समूह दुई दशमलव शून्य आठ प्रतिशतले बढेको छ ।

बैंकिङ र वित्त समान शून्य दशमलव ८२, होटल तथा पर्यटन एक दशमलव ४१, जलविद्युत् एक दशमलव ५४, जीवन बिमा शून्य दशमलव ८५, उत्पादन तथा प्रशोधन शून्य दशमलव ५८, लघुवित्त शून्य दशमलव ६२ र निर्जीवन बिमा शून्य दशमलव ७८ प्रतिशतले बढेको छ ।

जोशी हाइड्रोपावर डेभलपमेन्ट कम्पनी लिमिटेडको शेयर मूल्य सबैभन्दा बढी नौ दशमलव ९७ प्रतिशतले बढेको छ । सबैभन्दा बढी घट्नेमा प्रभु स्मार्ट फण्डको शेयर मूल्य पाँच दशमलव ७९ प्रतिशत रहेको छ ।

कारोबार रकमका आधारमा सबैभन्दा बढी हिमालयन रिइन्स्योरेन्स लिमिटेडको रु ६९ करोड १९ लाख ७७ हजार चार सय ११ बराबरको कारोबार भएको छ । कारोबार भएका शेयर सञ्चयका आधारमा सबैभन्दा बढी नेपाल इन्भेष्टमेन्ट मेगा बैंक प्रमोटर शेयर आठ लाख ५० हजार आठ सय नौ किता किनबेच भएको छ ।

२०८१ चैत १८, गते सोमबार

Monday Mar. 31, 2025

गन्तव्यविहीन आन्दोलन

टाइँ टाइँ फिस्स

पहिलेपहिले पत्रपत्रिकामा प्रायशः

लेखिन्थ्यो, तर भण्डै ३ वर्ष पहिले बायाँ साइडमा पक्षपात भएपछि लेखन कार्य ७ महिनादेखि ठप्प नै गरेको थिएँ ।

सुन्दैछु गुन्दैछु सत्तामा भत्तामा लड्न पाए रमाउने सबै काम ठीक भएको छ भन्ने सत्ताबाट बाहिर गएपछि उत्तेजित हुने र बर्बाद भयो भन्ने । कुशासन भयो भन्ने हाम्रो दलीय राजनीतिमा रह्यो । यो दुःखद पक्ष हो ।

म सरकारमा बस्न पाए यो गर्थेँ, त्यो गर्थेँ मलाई हटाएपछि बर्बाद भयो । विकास निर्माण र सामाजिक रुपान्तरणको काम पनि रोकिए । सुशासनको चरो कता भुरुर्ह... उडेर गयो भनेर प्रतिपक्षले दमाहा बजाउँदै छ । यता सरकार पक्ष पनि के कम ! हामीले विकास र समृद्धिको रथ हाँकेकै छौँ । तर प्रतिपक्ष अराजक भयो यस्तै यस्तै सत्ता पक्ष र प्रतिपक्षबिच जुहारी चलेको छ । जनता अलमलमा छन् । यतिसम्म नकारात्मक मनस्थिति बनेको छ कि कि यो सरकार रहनु भनेको समयको बर्बाद र देशको बर्बादी हो भन्न पनि पछाडि परेका छैनन् ।

कथित बुद्धिजीवि विश्लेषक पनि के कम ? यस खाले आलोचना र विरोध हुनु लोकतन्त्रको सौन्दर्य हो, दलीय लोकतान्त्रिक व्यवस्थामा आलोचना र विरोध हुनुपर्छ । सारतः एकले अर्कालाई नसुन्ने, नदेख्ने अवस्था सिर्जना भएको छ । यस्तो प्रवृत्तिलाई कसरी लोकतन्त्रको सौन्दर्य भन्ने ? बुभ्धन गाह्रो भएको छ । नेपालमा निर्वाचित भएको सरकारले पाँच वर्ष कार्यकाल बिताएको इतिहास छैन । जहिले पनि सरकार ढलाउने र प्रधानमन्त्री र सरकार निर्माण गर्ने खेल्तो, फड्को, जालभेल, छक्का पञ्जा !

भन्छन् मेरो पार्टी सदाचारी, तेरो पार्टी र तैले चलाएको सरकार दुराचारी, भ्रष्टाचारी, विदेशी, दलाल !

हो, यसबिचमा कुन कुन प्रधानमन्त्रीको नेतृत्वमा चलेका सरकारले सुकार्य गरे र, कुन कुन सरकारले कुकार्य गरे । नराम्रा काम वा कुकार्यको एक्म राम्रा काम र सुकार्यको सूची बनाएर जनतालाई दिन जरुरी छ । आफूले वा आफ्नो सरकारको पालामा भएका राम्रा काम यति र कमजोरी यति रहे । फलाना मन्त्रीले यसो गर्दा गरेका कमजोरी यी यी हुन् भनेर सार्वजनिक गर्न अनिवार्य छ ।

सामाजिक सञ्जालमा २०७९ को चुनावभन्दा पहिले छुट्याछुट्याती लेखिए-अबको प्रधानमन्त्री हर्क साम्पाङ, बालेन, रवि लामिछाने, ज्ञानेन्द्र शाही, रवीन्द्र मिश्र, केपी शर्मा ओली, प्रचण्ड, शेरबहादुर देउवा, नेत्रविक्‍रम चन्द उपर्युक्त नामावली जोडेर २०८४ को निर्वाचनपछि पनि प्रधानमन्त्री को होला लेखिदै आएका छन् । यसमा हर्क साम्पाङ, बालेन, ज्ञानेन्द्र शाही लेख्नेको सङ्ख्या पनि कम छैन ।

यता धर्म निरपेक्षताको खारेजी र हिन्दु राज्यको घोषणा गर जस्ता विचार पनि सामाजिक सञ्जालमा देखिन्छन् । फेरि करिब करिब तिनै व्यक्तिले धराने हर्क साम्पाङको नेतृत्वमा दिनदहाडै फलमल घाम लागेको बेला धरानको चौरमा मन्द्रा बिच्छ्याएर गोरु काटेर बिलो लगाएको मात्र होइन, गाई गोरु काटेर खानु हाम्रो अधिकार हो, गोरु गाईको मासु हाम्रो खाद्य हो भनेर १० हात उफ्रेको पनि देखियो । जे गरे पनि हुने, जसो गरे पनि हुने त्यस्तो कार्यलाई लोकतन्त्रको सौन्दर्य भन्ने !

कस्तो अनुशासन हो ? छाडा प्रवृत्ति हो

कि सभ्य प्रवृत्ति हो !

२०४६ सालको जनआन्दोलन, सहिदहरूको योद्धाहरूको त्याग, तपस्या, बलिदानले २०४६ सालमा बहुदलीय प्रजातन्त्रको स्थापना भएको हो । राजा वीरेन्द्र वा दरबारियाको अनुकपा निगाहाले बहुदलीय प्रजातन्त्र आएको थिएन ।

लौ प्रजातन्त्र कम भयो ? अधिकार धेरै चाहिन्छ, भनेर हातहतियार समेत बोकेर २०५२ सालदेखि अर्को आन्दोलन उठ्यो । त्यो आन्दोलनमा जनताका छोराछोरीले धेरै सपना देखेका थिए । सुन्दर सपनाकै आधारमा उनीहरू आन्दोलनमा होमिए । यस क्रममा नेपाल आमाका १७ हजार छोराछोरीको ज्यान गयो । तर राजा र राजतन्त्रको भने उचेरा पनि गएको थिएन । तर जनता शान्ति चाहन्थे । नकाटिन र नमार्गिन चाहन्थे ।

त्यसैले ०६२/०६३ मा विद्रोहीको पक्ष नेकपा एमाले नेपाली काँग्रेस जस्ता पार्टीहरू लोकतन्त्रको वहालीको नारा लगाएर मेची महाकालीमा नै सडक सडकमा उत्रे ।

आखिर २०६३ बैशाख ११ गते त नेपाल दरबार जनता समक्ष भुक्यो । जस अनुरूप २०६३ जेठ १५ गते जनताको नासो जनतालाई सुम्पे, अब म नागरिक भएर बस्न र बाँच्न चाहन्छु भने बमोजिम उनलाई तत्काल बसोबास गर्ने गुँडका रूपमा नागार्जुन दरबारमा दलहरूले व्यवस्था गरिदिएका हुन् । साँचो भन्ने हो भने राजतन्त्र राजा त्यस दिनदेखि मसान घाटमा पुगेकै हुन्, राजा र राजतन्त्रको दाहसंस्कार भएकै हो । दाहसंस्कार भएको वा भइसकेको राजतन्त्र पुनः व्यूँतिन खोज्नु विडम्बना नै हो । जनतालाई ज्ञानेन्द्रले ढाँट्नु नै हो । अब बेला आएजस्तो छ भन्दै चुरीफुरी गर्नु अदृश्य शक्तिले नेपाली जनतालाई तर्साउन खोजे जस्तै हो । मिति सकिएको दबाई जति खाए पनि महेन्द्रका छोरा ज्ञानेन्द्र व्यूँतिन सक्ने कुनै आधार देखिदैन । नारायणहिटीबाट नागार्जुन घपाइएका ज्ञानेन्द्रले बढी चुरीफुरी गर्दै गरे कुन आकाशको ग्रहमा वा पतालमा पुग्ने होलान् यो उँसैले सोच्ने कुरा हो ! उनी उछुट्टिएको देख्न नपरे हुन्थ्यो ।

यही बेला आफूलाई गद्दीमा राख्न भनी महेन्द्रका छोरा ज्ञानेन्द्रले केही आफ्ना शुण्डमुण्डलाई गणतन्त्रकाविरुद्ध सर्वसाधारण नागरिकका घरमा ढुंगामुढा गर्न लगाएर र राजतन्त्र जिन्दावाद, नारा लगाउँदै रमाए । कस्तो गजब आफूकै आफूलाई जिन्दावाद भन्न लगाउने । नभन्नु पनि किन र भाडाका टट्टु न हुन् ।

यस क्रममा सञ्चारकर्मी एभिन्यूजका सुरेश रजक छतमा बसेर भिडियो लाइभ गर्दा गर्दै ज्ञानेन्द्र शाहका एजेन्टरहरूबाट ढुंगा मुढा भयो । रजक त्यस घटनाबाट जोगिन सक्नु भएन । एउटा २९ वर्षीय युवा प्रतिभा सुरेश रजकको ज्यान भए । यति मात्र होइन, कथित राजतन्त्रवादीको आन्दोलनमा प्रहारीको गोलीबाट सख्त घाइते भएका अर्का सविन महर्जनको अस्पताल पुर्‍याउँदा नपुर्‍याउँदै डाक्टरले मृत घोषणा गरे । यसरी नै अन्य ६/७ जनालाई टिचिङ र ट्रमासेन्टरमा उपचारार्थ भर्ना गरिएको र उनीहरूको अवस्था नाजुक भएको सुनिन्छ । अब घाइतेहरूको मृत्यु नभए हुन्थ्यो भनी मलगायत मानवतावादिले कामना गर्नु परम दायित्व हो ।

यसरी प्रतिगमन आन्दोलनमा सूचना सम्प्रेषण गरिरहेका सुरेश रजक सहिद बने । राजा बन्ने रह्र जाग्यो भन्दैमा

ज्ञानेन्द्रलाई राजा बनाउनु पर्ने कुनै कारण छैन । वंशीय राजतन्त्र त जमानाको कुरा हो । विश्वबाट राजतन्त्रको उन्मूलन भइरहेको यो घडीमा यो वा त्यो ब्यक्ति राजा हुन सक्दैन ।

२ सय ४० वर्षसम्म राशलीला गर्दै देशलाई टटँटाट बनाएको राजतन्त्रले नै हो । यो लेखकले यो लेखिरहँदा कोही फेरि जान्ने भएर बेबी किङ भनेर कोही आउन सक्छ । बेबी किङ न सेवी किङ ! अब त्यसको मिति सक्िसकेको छ । कसैलाई बेबी किङ बनाउन पाए ब्रह्मलुट गरौला भन्ने सुडमुडहरूको सपना साकार हुने छैन । यो कुरालाई नेपाली जनताले राम्ररी बुझिसकेका छन् । थोरै इतिहासतर्फ ध्यान खिच्न चाहे ।

दखिन अर्थात् भारतमा गुप्त साम्राज्य थियो । गुप्त राजाहरू बौद्धमार्गी नै थिए । उनीहरूको सेनापति पुष्यमित्र सुइ थियो । पुष्यमित्रलाई पनि राजा हुने मन लाग्यो । त्यसैले उसले बौद्धमार्गी राजाहरूलाई हटाएर आफ्नै राजा भयो र पुनः हिन्दू धर्म ग्रहण गरेर नालन्दा विश्वविद्यालय तक्षशिला विश्वविद्यालय र हजारौँ बौद्ध गुम्बा विहार र बौद्ध ग्रन्थ खरानी पार्ने रणनीतिक योजना थियो । इतिहास भन्छ- नालन्दा विश्वविद्यालयको भवन संरचना र अन्य बौद्ध विहार गुम्बाहरूमा आगलागी गरियो । ८ वर्षसम्म जलिरहे र खरानी बने ।

त्यसै क्रममा पुष्यमित्रको प्रभाव, निर्देशनान केरला हिन्दू ब्राह्मण शंकाराचार्य र कुमारिल भट्टको हिन्दु सेनामेना ब्राह्मण लुम्बिनीमा प्रवेश गरी ८४००० बौद्धग्रन्थ खरानी पारेको इतिहास छ ।

अन्त्यमा ज्ञानेन्द्र शाह कुनै शाक्तिको प्रतीक र अभियन्ता होइनन् । उनी विष्णुका अवतार पनि होइनन् । यति मात्र होइन, कुनै राजा महाराजा भगवानको अवतार हुन सक्दैनन् । ढाँटेको कुरा कटो मिल्दैन । तर नेपाली सीधासाधा जनतालाई हिन्दु धर्मको मात चढाएर नेपालमा ज्ञानेन्द्रले उदङ्गुडता मच्चाउने दुष्प्रयत्न गरिरहेका छन् । उनले मुखले शांति प्रजातन्त्र र विकास भन्नुको अर्थ मुखमा राम राम बगलीमा छुत्तु हो । बुभ्धन जरुरी छ ।

राजा र कुण्डले मण्डलेहरूले शासन त गरेका हुन् । खोइ त किन देश समृद्ध भएन ?

राजा बन्न र बनाउने रह्र बोकेकाहरूले व्यवसायिक घर भवन भत्काउने ! रक्सी वियर, माल सामान लुट्ने, मान्छे मार्ने र मराउने काम गरे ।

राजावादीले वर्तमान गणतन्त्रवादी सरकारका विरुद्ध र गणतन्त्रवादी भनिएर चिनिएका प्रचण्ड नेतृत्वको दल, माधवकुमार नेतृत्वको दल र अन्य दलहरूले सरकारका विरुद्ध यही बेला आन्दोलन गरेर के गर्न खोजेको हो ? यसले कसलाई सहयोग पुर्‍याउँछ ?

यस्तो आन्दोलनले कथित राजावादीलाई सघाउँछ कि गणतन्त्रवादी र गणतन्त्र पक्षधरलाई ? परीक्षणको तुलामा राखेर तौलने बेला भएको छ । सरकार सञ्चालक पार्टी र सत्ताले पनि गणतन्त्रवादी को को हुन् तिनैलाई बेतैमा समन्वय गर्न वान्छनीय छ । गणतन्त्रवादी हौं भन्दै दलहरूले सीताको रिसले पोड्को काखमा मुल खोज्नु हुँदैन । राजावादीको अराजक आन्दोलन मात्र होइन, अहिले राजावादीको प्रतिगामी अन्धालन र गणतन्त्रवादीको सरकार विरोधी आन्दोलन त टाई टाई फिस्स भइसकेको छ ।

के हो जलबिन्दु, कसरी पहिचान गर्ने ?

डा.सञ्जीव भट्टराई

जलबिन्दु परिचय
जलबिन्दु आँखाको दृष्टि नशालाई दीर्घकालीन असर गर्ने समस्या हो । जसलाई दृष्टि चोर रोगका नामले पनि चिनिन्छ । यसलाई अंग्रेजीमा क्रोनिक अप्टिक न्युरोप्याथी भन्ने गरिन्छ ।
आँखामा बढ्ने प्रेसरले दृष्टि नशालाई असर गर्छ । जसकारण त्यहाँको तन्तुहरु बढ्दै जाने गर्छ । जसले बिस्तारै दृष्टि नशा सुक्ने तथा दृष्टि क्षमता घट्दै जाने हुन्छ । त्यसकारण यसलाई अंग्रेजीमा साइलेन्ट किलर अफ भिजन पनि भन्ने गरिन्छ । सुरुवाती समयमा लक्षण बिना नै असर गर्ने भएकोले पनि यसलाई साइलेन्ट किलर अफ भिजन भनिएको हो । आँखाको दृष्टि क्षमतालाई धेरै घटाइसकेपछि मात्रै बिरामीलाई यस समस्या बारेमा थाहा हुने गर्छ ।
दृष्टि क्षमतामा धेरै असर पुगेको अवस्थामा फर्काउन निकै कठिन हुन्छ । धेरै जस्तो जलबिन्दुमा आँखाको प्रेसर बढ्ने भएपनि केही जलबिन्दुमा आँखाको प्रेसर नबढ्ने पनि हुन्छ ।
जलबिन्दुका लक्षणहरु
सुरुवाती अवस्थामा जलबिन्दुका लक्षणबारे बिरामीलाई थाहा हुँदैन । यद्यपि जलबिन्दुका केही लक्षणहरु निम्नानुसार छन् । मन्द गतिले आँखा र टाउको दुख्ने ।

- कतिपय जलबिन्दुमा वाक्वाकी हुने, तथा आकस्मिक रुपमा टाउको दुख्नु ।
- दृष्टि धमिलो हुँदै जानु ।
- बत्तीमा हेर्दा इन्ट्रेणी रंग देख्नु ।
- सवारी चलाउँदा नदेखेर ठोक्किनु ।

जलबिन्दु हुन सक्ने अवस्था

जन्मजात रुपमा जलबिन्दुको समस्या एकदमै कमलाई हुने गर्छ । करिब १० हजार जनामध्ये एकलाई जलबिन्दुको समस्या आउन सक्छ । यदि परिवारमा कसैलाई जलबिन्दु भएको छ भने जलबिन्दु हुने सम्भावना बढी हुन्छ ।

४० वर्ष उमेर पार भइसकेपछि धेरैलाई जलबिन्दु हुने सम्भावना बढ्छ । त्यस्तै मधुमेह तथा उच्च रक्तचापको समस्या भएकाहरूलाई जलबिन्दु हुने सम्भावना बढी हुन्छ । स्ट्रोाइड अर्थात् कडा खालका औषधि चलाएका कतिपयमा औषधिको असरले जलबिन्दुको समस्या हुनसक्छ। यदि आँखामा लागेको चोटपटकको समयमा नै उपचार हुन नसकेमा पनि जलबिन्दुको समस्या आउन सक्छ ।

नेपालमा जलबिन्दुको अवस्था

सर्वेक्षण अनुसार नेपालमा १ प्रतिशत भन्दा बढीलाई जलबिन्दुको समस्या रहेको छ । विश्वको सन्दर्भमा भने ३ देखि ५ प्रतिशतलाई जलबिन्दुको समस्या रहेको अध्ययनले पत्ता लगाएको छ ।

नेपालमा धेरैलाई सुरुवाती अवस्थामा जलबिन्दुको समस्याबारे थाहा हुँदैन । उपचारका लागि आइपुग्दा सम्म

आँखामा क्षति पुगिसकेको हुन्छ । नेपालमा हुने अन्धोपनाको दोषो कारणमा जलबिन्दु पर्छ ।

उपचार

जलबिन्दुको उपचारका क्रममा गरिने विभिन्न परीक्षण मध्ये पहिलो आँखाको प्रेसर परीक्षण गरिन्छ । त्यस्तै ओसिट्री परीक्षण पनि महत्वपुर्ण हुन्छ । समयमा नै उपचार गरी आँखाको प्रेसर बढ्न नदिएको अवस्थामा उपचारमा खासै समस्या हुँदैन ।

उपचारका लागि बिरामी आइपुगेको अवस्था निको हुने अवस्था निर्भर रहन्छ । कुनै जलबिन्दुमा आँखाको प्रेसर घटाउनका लागि औषधि सेवन गर्नुपर्ने हुनसक्छ ।

जलबिन्दुको प्रकारमा यसको निको हुने अवस्था निर्भर रहन्छ । कतिपय सामान्य औषधि उपचारले निको हुन्छ भने कतिपय प्रकारका जलबिन्दुको उपचारका लागि शल्यक्रिया समेत आवश्यक पर्न सक्छ । यद्यपि यसको उपचार आँखाको प्रेसको मात्रा कतिले बढेको छ भन्नेमा निर्भर रहन्छ ।

जलबिन्दुबाट कसरी जोगिने ?

- रक्तचाप बढ्न नदिने ।
- मधुमेह हुनबाट जोगिने ।
- जलबिन्दुको कुनै लक्षण देखिएमा चिकित्सकको सल्लाह लिने ।
- आँखामा चोटपटक लागेका बिरामीले नियमित आँखा परीक्षण गराउने ।
- वर्षमा एक पटक जोसुकैले आँखा परीक्षण गराउने । स्वास्थ्य खबरबाट

